

No. 29.

— Kristiania den 18 Juli 1868. —

3^{die} Harg.

Indhold:

Kronprins Fredrik af Danmark og Kronprinsesse Lovise af Sverig-Norge (med Portrætter). — Ludvig og Anne Marie. — Økonomi og Statistik. — Kristiania. — Ole Bulls Ejendomme Dalestrand (med Billeder). — De sidste Begivenheder. — Nyheder. — Lidt af hvert.

af Danmark er født den 3dje Juni 1843, altsaa 25 Aar gammel. Han blev tarvelig opdraget, da hans Fader Prins Christians Kaar var alt Andet end glimrende; han gik i Bredgaders Borgerdydskole den Dag, hans Fader blev af Rigsdagen kaaret til Arveprins af Danmark. Hans videre Opdragelse var omhyggelig og streng, og skal i hver Henseende have baaret gode Frugter; thi den unge Mand roses af dem, der staar ham nær, for at have en jevn, retskaffen Tankemaade, godt Hjertelag og vaagen Sans for Tingene omkring sig. Han er den mest begavede af

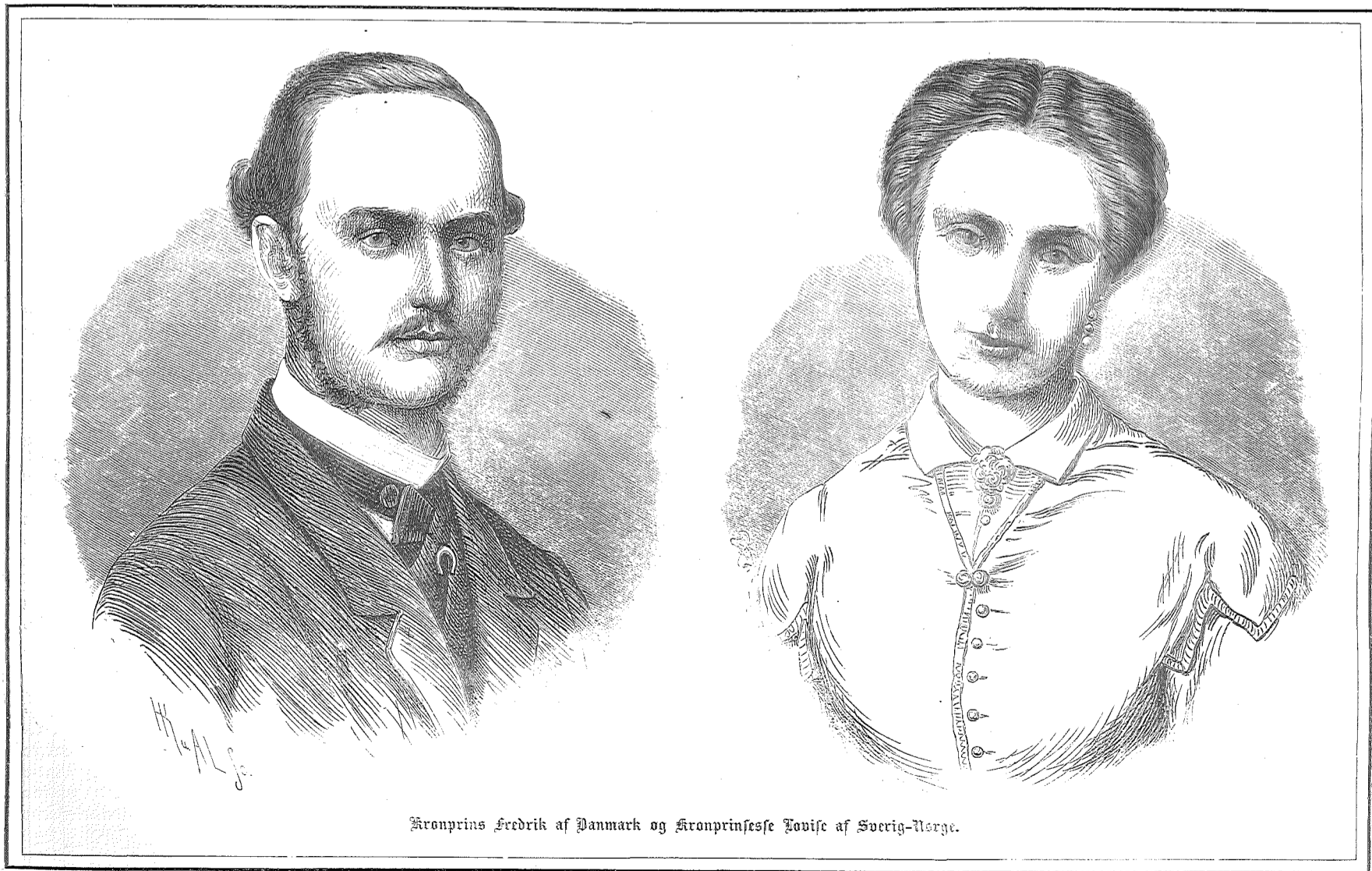
disse Børn, ifølge Lærernes enstemmige Vidnesbyrd, og han er inderlig afholdt af dem, han har sluttet sig til, hvilket ikke er Mange. At vor Konges Datter i ham faar en brav Egteherre synes udenfor Tvivl.

Lovise Josephine Eugenie, Kronprinsesse til Norge og Sverige, er født 31te Oktober 1851, altsaa nu 16 i sit 17de Aar. Af sin udmærkede, fromme Moder er hun ledet frem til nu. Hun omtales med stor Hengivenhed af deres fælles Dmgiwelfer.

Om dette Parti mellem Broderlandets Kron-

Det længe ventede Telegram om at den danske Kronprins er blevet trolovet med den norske-svenske Kronprinsesse er endelig gaat ud over de skandinaviske Lande.

Christian Frederik Wilhelm Carl, Kronprins

Kronprins Fredrik af Danmark og Kronprinsesse Lovise af Sverig-Norge.

prins og vor Kronprinsesse kan man i Ordets egenlige Forstand sige, at det var bestemt fra Buggen af. Der blev endog, dengang begge endnu var Børn, skrevet af Kronprinsens Onkel, Baron Bligen-Finecke, i hans Bog „Scandinavismen praktisk“, at Rigernes Forening bedst kunde naas, naar disse to Unge engang blev forenede, og Kronerne samlede hos deres ældste Søn. Men om dette skulde ske, maatte (naar Rigerne selv gav sit Samtykke, hvorom i et saadant Tilfælde ikke kan levnes Tvivl; thi den stærkeste Antifandinav vedede ikke at tage det Ansvar paa sig at sige Nej til Nordens Forening, naar Lejligheden gav ham den Pligt at beslutte derover) — Prins Oskar træde tilbage. Denne Fyrste har ogsaa ved mange Lejligheder vist sig som en overmaade varm Skandinaver. Fordi her dog staar en Mulighed aaben, og fordi der ikke synes at være nogen anden, samler der sig en egen spændende Interesse om denne Forbindelse. Ogsaa uden hin Udflugt er den velkommen som den mest høvelige for Nordens Kongefamiljer, hvilke den nøjere vil forene. Det maa ogsaa være en stor Glæde for Brudens Forældre, hvis eneste Barn hun er, at hun lever i deres Nærhed, hos et Broderfolk, hvor hun vil blive elsket.

De to Unge følges nu med gode Forhaabninger. Begivenheden samler Folkene med Forældre og Slægt og Venner paa begge Sider i varme Ønsker for det Forehavende, som indleder højere Ansvar i deres Liv og løfter deres Tanker mod Fremtiden.

Ludvig og Anne Marie.

(Oversat og bearbejdet efter Melchior Meyr).

(Fort. fra No. 28).

Efter en varm Marsch kom Ludvig ind paa Gaarden hos sit Søskendebarn. Han kjæmpede mod den Undseelse, som vilde tage ham, og traadte kjæft at se til, men alligevel undselig som den, der søger Tjeneste, ind i Stuen. Bonden, en mager, men kraftig, solbrændt Mand med graasprængt Haar var alene der og svarte paa den Kommendes Hilsen med det Raab: „Se, der er jo Ludvig! Hvad fører dig til os?“ Idet hans Øjne faldt paa Bylten, tilføjede han: „Kommer du med Noget til mig?“ „Det er ikke saa frit“, svarte Ludvig: „J har jo Brug for en Tjenestegut?“ — „Ja vel! Kan du skaffe mig en?“ — „Ja, jeg ved en.“ — „Nu?“ — „Mig selv.“ — „Dig? Lad nu være med at drive Løjer!“ — „Det er ingen Løjer, Frænde, men mit ramme Alvor.“ Derpaa fortalte han ham hele Historien.

Omkring Smedbondens Mund (saa kaldte man Manden paa Gaarden) spillede et veltillfreds, spottende Smil. Han var ofte blevet ydmyget af Storbondens overlegne Væsen, — og at saa denne stolte Mandes Søn som Tjener i sit Hus og ved givne Lejlighed engang, saa Folk hørte paa det, at kunne fortælle Storbonden, hvorledes Sønnen stikkede sig, var for ham en kostelig Tanke. Han besluttede at tage Ludvig i Tjeneste. Han sagde ogsaa sig selv: „Tager jeg ham ikke, saa kan det hændte, at han gaar til Augsburg for at tage Tjeneste som Gaardsgut eller lader sig hverve til Soldat eller drager et andet Sted ud i Verden, saa vi tilsidst slet ikke finder ham igjen. Men hos mig lever han i Nærheden og kan snarere bringes til Fornuft igjen.“

„Ej, ej!“ udraabte han omsider, idet han fornøjet rystede paa Hovedet; „det var da snurrigt Spil! — Naar ja,“ vedblev han om en Stund, og efterat have lagt sin Plan, „naar du endelig vil have det saa, kan jeg ikke have Noget imod det. Du skal saa blive min Tjenestegut og saa saa stor Løn, som den forrige havde. Men en Ting vil jeg sige dig; jeg sætter dig ikke paa Moro. Jeg har Brug for en Gut, som arbejder ordentligt og ikke vil have noget fremfor de Andre.“ — Ludvig svarte lidt hvast: „Jeg arbejder som en anden og forlanger ikke Andet end det, som mig tilkommer.“ — „Nu, paa den Betingelse er Sagen grej.“

Mikkel, Smedbondens ærste Søn, der omtrent var jævndrende med Ludvig, kom ind i Stuen og hilfede overrasket og venligt paa sin Frænde. „Hvad siger du til det,“ sagde den Gamle munter til ham, „at Ludvig skal blive Gaardsguten vor?“ — „Na, det er ikke sandt.“ svarte Mikkel vantro. Den Gamle forklarede ham Sagen, og Husets Søn saa med et undrende Smil paa den nye Gut. Han for ud i Kjøkkenet for at meddele Nyheden til sin Søster Malene, som stelte Huset, siden Konen var død. Da Malene kom ind i Stuen med Eftermiddagskaffen, nikkede hun bagover og med noget fortrukken Mund til sin Frænde; hun kunde ikke skjønne sig paa en Gut, som var istand til at nedværdige sig saaledes for en simpel Jentes Skyld. Den Gamle sagde prøvende til Ludvig: „Sæt dig hid til os; idag kan du endnu saa drikke Kaffe med os. Men siden —“ „Jeg siger saa mange Tak,“ svarte Ludvig rasst, „jeg er tørst, og da smager Vand bedre.“ „Ja, det kan du skaffe dig selv der ude ved Brønden,“ sagde den Gamle og morede sig over Guttens Følsomhed, „og drik saa meget du lyst.“ Familien satte sig til Kaffebordet inde i „Kammeret.“ Ludvig gik ud af Stuen og hen til Brønden, hvor han drak en god Slurk og foresatte sig at holde ud som en Karl og med Taalmodighed bære alle de Besværligheder, som hans nye Stand naturligvis maatte paalægge ham.

To Dage efter betroede han en Skrappehandler et Brev til Anne Marie, hvori han berettede sin Kjæreste, hvad vi alt har hørt. Slutningen lød saa: „Det gaar nok saa godt her. Jeg maa arbejde dygtigt; men det liker jeg godt. Blev du mig tro, ligesom jeg dig, saa vil nok Alt hvad der er sket, blive til Lykke baade for dig og mig.“

Anne Mariens Følelser var forunderligt blandede. Den standhaftige Trost, som Ludvig viste, glædede og rørte hende inderligt; men den Tanke, at hun skulde vært Skyld i en saadan Familjes Uenighed, laa hende tungt paa Hjerte. Hun hengav sig dog i sin Skjæbne og trostede sig ved det Haab, at Himlen dog tilsidst vilde hjælpe to saa trofast elskende Hjertter ud af deres Nød.

I Landsbyen havde naturligvis Ludvigs Bortgang gjort stor Opsigt, og hele de to følgende Dage blev der ikke talt om Andet i Husene og paa Marken, i Kroen og paa Gaden. Alle, som havde Noget imod Storbondens Familie eller var misundelige paa dem, gottede sig hjerteligt og sørgede for, at Historien kom ud iblandt Folk, naturligvis med behørlige Tilfættninger.

Vor forlorne Søns Taalmodighed blev stillet paa en haard Prøve, da Landbrugets nøjsomme og for ham ydmygende Arbejder rykkede ind paa ham, det ene efter det andet. Han havde rigtignok lært alt Landmandsarbejde; men de besværlige og urenlige havde han altid overladt til Gutterne, og for den Møje, som de øvrige Arbejder førte med, var Mors Kjøledagge altid blevet holdt rigelig skadesløs. Nu maatte han ikke alene finde sig i ethvert Slags Arbejde, men maatte ogsaa paa Grund af sin ejendommelige Stilling og sit Løfte forrette dem med særdeles Flid og Ufortrødenhed og foregaa de andre Gutter med et godt Exempel.

Dette var imidlertid endnu ikke det Værste. Som Gaardsgut stod han under Befaling af Bonden, begge hans Børn og paa en vis Maade ogsaa under Husbondskarlen. Dybt i Menneskets Natur ligger den lidet rosværdige Drift at ærte den Godmodige, misbruge den Hjælpeløse og give den, der har lidt Skade, en Smule Spot paa Kjøbet. Husbondskarlen, saalidt som Mikkel og Malene, kunde lade dette være, og Ludvig havde undertiden al sin Selvbeherkelse behov.

Den Mad, Ludvig fik, stod ikke i Forhold til de Arbejder, han maatte udføre. I Smedbondens Hus, som ingenlunde udmærkede sig ved Rundhaandethed, fik Tjenestefolkene Vasvelling, slet tilberedte Grønsager og næsten bestandig grov Grød og salt Kjød og Flesk, som kunde være bra nok, naar det ikke var saa gammelt. De Andre, som ikke var bedre vant, slugte lige dejlige Retter med Graadighed; men Gaardsmands sønnen maatte gjøre Vold paa sig selv for at faa dem ned. Da hans Mor var ualmindelig flink i alskens Madlavning, var han mere forvænt end Andre af hans Stand: Kjødsuppe, godt Dre-

kjød, velsmagende Grønsager, Æg paa forskellige Maader og paa Højtidsdage Steg, var det, han var vant til at nyde. Nu maatte han svelge den simple Kost og samtidig se, hvorledes Malene bar de gode Sager, som hans Mor saa mangen Gang med opmuntrende Ord havde sat for ham, ind i „Kammeret“, hvor de blev fortærede under munter Samtale.

I den første Tid udholdt han alle disse Arimeligheder med stor Standhaftighed. Hans Trods holdt ham oppe, og han tænkte virkelig som hin Gut, der af Mangel paa Vanter frøs Fingrene af sig: „Det er rigtig tilpas for min Far, hvorfor har han jaget mig ud af Huset?“ Men meget mere styrkedes og løftedes han dog af sin Kjærlighed. Tanken om, hvor mandigt han bevarede sin Trost, og hvor meget han udholdt for den Elskedes Skyld, fik Gjenlyd i et Brev fra Anne Marie, som gjorde ham lykkelig for lang Tid. Men jo længere Tiden stred, des mere blev det at holde ud. Saaledes var det ham egen Ydmygelse, at Tjenestepigerne snart begyndte at gjøre Kur til ham. Den ældste af dem, en nok saa vakker Jente, mente, at hun nok ogsaa kunde være ligesaa god som en Tømmermandsdatter, og sendte den sørgmodige unge Mand søde, deltagende Blikke; men da han ikke besvarede dem efter Ønske, erklærede hun ham for en stor Nar og blev saa meget mere næbbet mod ham. Ikke stort bedre gik det med de andre unge Folk i Landsbyen. I Begyndelsen havde hans Optræden som Tjenestegut givet Lejlighed til en Mængde Folkesnak; men lidt efter lidt vænnede man sig til hans Stilling, og tilslut forekom det ham, som om Folk fandt den ganske i sin Orden. Dette ærgrede og krænkede ham allermest. Dygtig træd af Dagens Møje, søgte han tidlig til Sengen, hvis Renlighed han tidligere nok skulde have haft Udstilligt at udsætte paa, og om han ikke drømte sødt, saa sov han i det Mindste sødt.

Da han efter fire Ugers Forløb tog sig selv og sin Tilstand i Øjsyn, fandt han Bengepungen tom, den ene Dragt, han havde taget med sig, udskidt, sine Hænder meget mere trælledede og sit Ansigt mere solbrændt end før. Han maatte sige til sig selv, at det dog ikke var saa grej en Sag at bryde med sine Forældre og uden deres Hjælp ernære sig af sine Hænders Arbejde.

Længselen efter at se Anne Marie var imidlertid blevet større og større. Til sidst kunde han ikke længere modstaa den, men skrev en liden Lap, hvori han bad Anne Marie om næste Søndag omkring Kl. fire at komme til en Lysthave ved Nørdringen udenfor Reimlingerport; han maatte se hende engang igjen og saa tale med hende. Derpaa gik han til Husbonden og bad ham om halvanden Species paa sin Løn. Smedbonden nyttede Lejligheden til at give den Paaskrift, at han dog havde skilt sig bedre ved det, end han fra Begyndelsen af havde troet, og naar han bare kunde vænne sig af med at gaa i Tanter, saa vilde han med Tiden blive en upaafølgelig Tjenestegut. Ludvig, som ikke brød sig Noget om denne Tale, følte en usædvanlig Tilfredshed, da han holdt de Penge, han selv havde tjent, i sin Haand, og hans Mod steg betydeligt. Han besluttede at bruge den halve Species til at udbedre sine Klæder med; men med Resten vilde han, om det blev nødvendigt, traktere sin Elskede ligesom før.

I Storbondens Hus gik imidlertid det gamle Liv sin jævne Gang uden Ludvig. Sladderet i Landsbyen, Folks Forundring, Formodninger og Fordrejninger om denne Sag havde givet sig lidt. Storbonden havde ogsaa sørgt for, at han for sin Person fik være i Fred, idet han havde affærdiget et Par nysgjerrige Spørgere paa en saadan Maade, at de blev staaende og se efter ham, ganske forbaufede over hans Grovhed. Forøvrigt havde han atter antaget det værdige, rolige Udseende, som altid udmærkede ham, og kun et endnu dybere Alvor og en vis Glædeløshed i hans Ansigtstræk tydede paa, hvad der var sket. Højsingen gav ham Andet at tænke paa, og da han fik fuldt op i Læden, blev han endog lidt muntre af sig.

I den rolige Tid, som fulgte ovenpaa Højsingen, traadte imidlertid Altsammen desto tydeligere frem. Den Tanke trængte altid stærkere og stærkere op i hans Sjæl, at Anne Marie havde forloftet hans Søn. Havde det været for nogle Hundrede Mar siden, skulde han ganske gjerne

fende at gjøre denne lille Udflugt, og henstille til Naturkyndige at se paa Stedets Naturmærke- digheder, de mange og store Fettegryder, — i en af hvilke Ole Bull som ungt Menneſke krøb ned med sin Violin. Men han krøb højt stuffet op igjen; thi det gav ingen Refonants; Fjeldet slugte Tonerne! Det er ikke den eneste, han i god Tro er krøbet ned i paa sit Livs Vej, og som var ved at tage Tonerne fra ham; men han er altid kommet op igjen. Og bedst som han har været paa Ste- der, som var uden Vjond, har han staaet paa et stort, solbart Sted, som gav Svar fra alle blaa- nende Aaser.

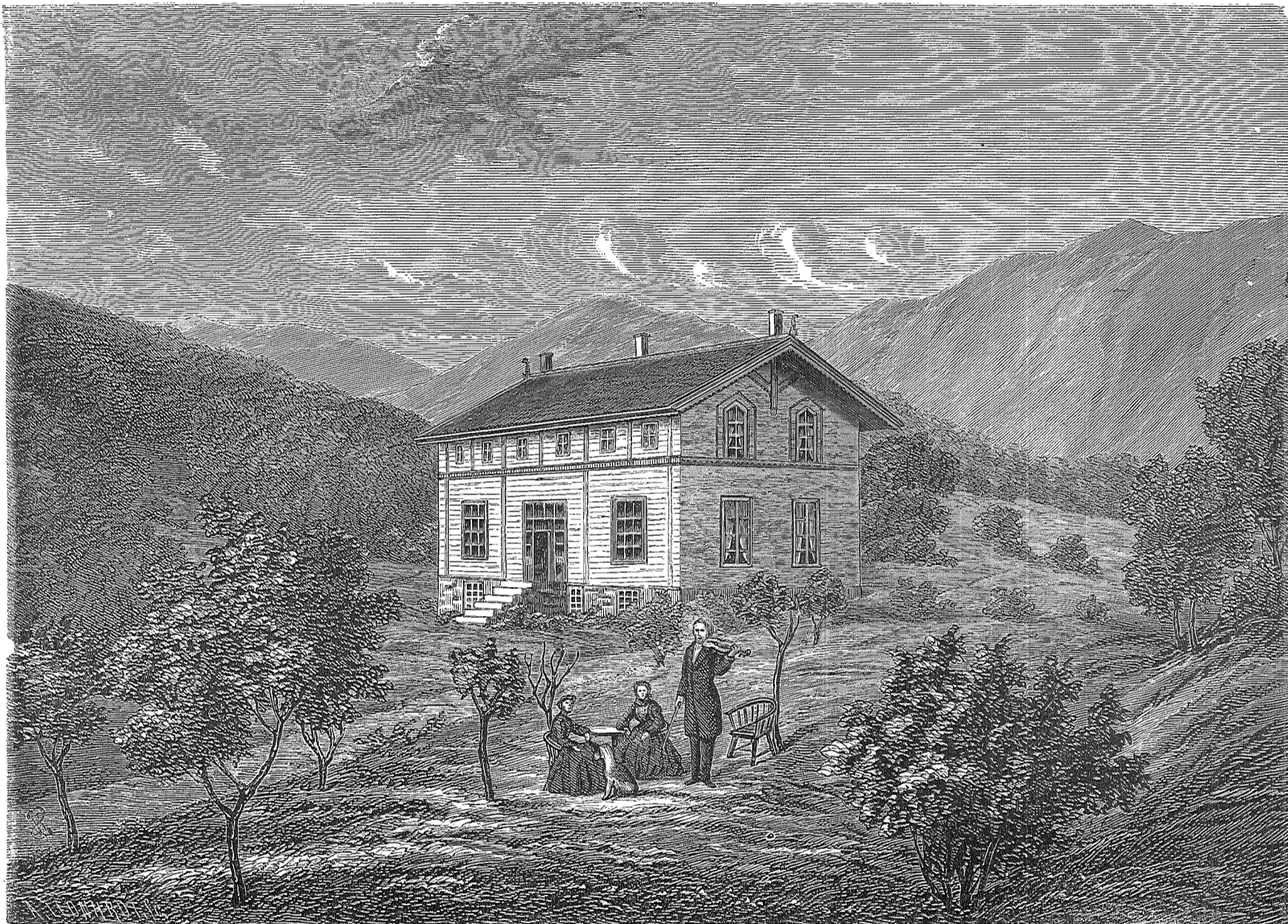
Nu er atter Ole Bulls Navn paa alle Læber, — et Folk vender altid tilbage til sin første Kjerlig- hed. Der kan komme Mangt imellem, naar den levende Sjæl vover sin egen uventede Vægt og

og har gjort det paa sine gamle Slagplads, det giver den gamle Kjerlighed noget af sin gamle Livlighed; i disse Dage er der som et Lykønsknin- gens Møde omkring Valestrand.

De sidste Begivenheder.

De almindelige Forhandlinger om Budgettet i Frank- riges lovgivende Korps, der begyndte den 29de Juni og først sluttede den 4de Juli, fylder i denne Tid Bladens Spalter og giver rigt Stof til allehaande Betragtninger og Fortolkninger. Det er en Gjentagelse af det samme Stueſpil, der nu en Tidlang har været opført hvert eneste Aar, og det er de samme Stueſpillere, der optræder, Thiers, Jules Favre, Ollivier paa den ene Side, Rouher, Magne, Niel paa den anden; men disse udfører sine Roller med saa stor Dygtighed, det er saa mægtige Interesser, hvor-

forstredede, at dette Exempel øjeblikkelig vilde følges af alle de andre europæiske Magter. De henviser til den umaade- lige Stigen af Statens Udgifter i de sidste fem Aar, hvilke man ikke vidste at dække paa anden Maade end ved Op- tagelse af nye Laan, og de mente, at den Tilstand, som herved beredeses Folket, i Længden vilde blive utaalelig eller allerede var bleven det. Jules Favre kunde ikke i Europas nuværende politiske Forhold se nogen tilstrækkelig Grund for Nødvendigheden af saa umaadelige Udgifter; thi, naar det sagdes, at de sidste Tidens Begivenheder har medført dybe Rystelser i hele Verden, at Europas Ligevegt er brudt osv., og at Frankrige derfor maa være ligeaa godt væbnet som sine Naboer, saafremt det ikke vil tage sin Indflydelse og udsætte sig for Undergang, da var dette en Opfatning, som alene de Mænd kunde gaa ind paa, der endnu hylber Richelieu's og Ludvig d. 14des Stats- kunst, for hvem hele Europa var et Schakbræt, hvor hver Brittes Plads var bestemt af Diplomatiens, og paa hvilket Diplomatiens spillede med større eller mindre Kunst; men dette System var nu omstyrtet, og den nye Ordning, der

Ole Bull's Ejendom Valestrand.

ikke den, man vilde; Folket kan ogsaa i sin evige Udvikling faa anden Kjerlighed og andre Vres- maal, — men hvad det engang har elsket, ven- der det tilbage til. Ole Bull er den første Kjer- lighed, som dette gjenfødte Folk har havt, Ingen er kommet saa lys til det, Ingen har det baaret saa højt. Thi han var jo som dets egne Drømme, der det sad ved Folkedødens uforløste Skatte. Ole Bull er ogsaa paa sin Side fra mange Eventyr, Kampe, Bildfarelser, Hæderstog vendt tilbage til sin første Kjerlighed. Ikke som om nogen af Parterne har været udenfor denne Kjerlighed — i alt Fald er det farligt at sige det til dem netop nu —; men der gives Mødetider i Livet, som der gives Møde- steder, — og denne den aldrende Kunstners Som- merhvile i Hjemmet, netop efterat han har for- nyet Minderne om sin Ungdoms Lykke og Glans,

ved der røres, og Frankriges Rustninger og den stadig vogende Spænding mellem Frankrige og Preussen danner en saa alvorlig og truende Baggrund for denne Ord- ring med velkendte og for en stor Del forslidte Argumenter og Talemaader, at Europa følger den med den mest spændte Opmærksomhed. Det er som et Tordensvejr, der drager sammen og fordeler sig og atter drager sammen, og som durer og ramler en lang Tid, inden det bryder løs.

I en vis Forstand havde Forhandlingerne et afgjort fredeligt Præg. Alle de store Talere, Rouher og Niel ikke mindre end Thiers og Jules Favre, udtalte samstemmig Ønsket om, at Freden maatte bevares; men med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette Ønske bedst kunde opnaaes, vare Meningerne højt forskellige. De saakaldte Radikale, hvis fornemste Ordspører er Jules Favre, paastode, at det er Frankriges Rustninger, som vedligeholder den almindelige Dødsdøds i Europa, og som bærer Skylden for de andre Magters Rustninger og for den deraf følgende Lammelse i alle Forretninger; de forlangte derfor, at Frankrige skulde gjøre Begyndelsen med en almindelig Afvæbning, idet de

er kommen i Stedet, har affødt et almindeligt Ønske om Fred og Ro og Sver for det fredelige Arbejde. Nutidens store Rustninger vare kun en Slags Sammensværgelse mod Friheden, og Folkene skulde derfor række hinanden en bro- derlig Haand og smede Vaabnene om til Plojere og Dampmaskiner.

Hvad Ministrene og Regjeringens Tilhængere svarede hertil, gik i det Væsentlige ud paa, at de store Udgifter, som Rustningerne krævede, vistnok vare meget beklagelige, men aldeles nødvendige, at Budgettet vistnok var haardt betyngtet; men at den finansielle Stilling dog ingenlunde var saa foruroligende, som Oppositionens Talere havde udgivet den for at være. Frankriges Hær er bleven for- øget; men den er dog forholdsvis ikke saa stor som det nordtyske Forbunds; den er bleven forsynet med nye Vaab- nen, der har kostet mange Penge; men hvem kunde for Alvor bebrejde Regjeringen, at den ikke havde villet ned- bryde Soldaternes Mod og Selvtillid ved at udsætte dem for en ulige Kamp, og hvem kunde, med de nuværende po- litiske Forhold for Øje, for Alvor paasta, at der raadede

Fra Oktober Maanedes Begyndelse d. A. er en Lærerpost ved Østre Mnaes Kredsstole i Nordre Aurdals Præstegjeld ledig. Undervisningstiden er 24 a 30 Uger aarlig, Lønnen 1 Spd. pr. Uge, samt Kostholdsgodtgjælse 84 R pr. Uge. Endogsendt om denne Post stilles til Samarstiftsdirection og tilstilles Under tegnede inden 6 Uger fra Dato.

Nordre Aurdals Præstegd. d. 10de Juli 1868.
N. A. Bjørn
Sognepræst.

3 Bøng i Valdres er to Omgangsfolelærerposter ledige. Undervisningstiden er 27 Uger om Aaret i 3 Kredse, men man forbeholder sig Afgang til Omregulering. Lønnen er 1 Spd. for Skoleuge. Kost faaes paa Gaardene. Ansøgninger, tilsendt til Samarsstiftsdirection, bedes indsendte til Under tegnede inden 6 Uger.

Wangens Præstegaard den 10de Juli 1868.
W. D. Konow.

3 Frolands Præstegjeld er en Skolelærerpost ledig. Stolen holdes for Tiden i tre Kredse som Omgangsfole i 40 Uger, hvoraf 8 Ugers Fristole. Lønnen er 6 Ort 12 R pr. Skoleuge og Kosthold in natura. Posten bliver at tiltræde fra 26de Septbr. d. A., og Læreren forpligtes til at finde sig i mulige Forandringer i Kredsindeelingen og Undervisningstiden. Ansøgninger, ledsagede af Attest fra vedkommende Sognepræst om Ansøgerens sædelige Forhold, indsendes til Frolands Skolekommission pr. Arendal i Løbet af 4 Uger.

Frolands Præstegd. 1ste Juli 1868.
D. Ugland,
forrett. Sognepræst.

Kirkefangerposten og den dermed forbundne Lærerpost i Ulviks Hovedsogn i Hardanger er ledig. Begge Poster tiltrædes den 1ste Januar næste Aar. Kirkefangeren bruger Klokkergaarden Lefve, paa hvilken fødes 2 Størse og 12 Faar. Aarlig Udbyd 1 1/2 Lønne Byg og 1 1/2 Lønne Poteter. Kirkefangerindtægterne kunne anslaaes til omtrent 22 Spd. aarlig, samt Klokkerløb 30 Bog Byg og 1 Lønne Byg af Kirken, hvilken sidste betales med Penge efter Kapitulstart. Som Lærer i Lefves Kreds undersøger han 30 Uger aarlig, hvoraf 3 Uger paa Omgang. Lønnen er 6 Ort pr. Uge. Kostholdsgodtgjærelse 12 R dagligt. Ansøgninger om Kirkefangerposten, stilet til Bergens Bisshop, og om Lærerposten stilet til Stiftsdirectionen, kunne forsynede med de fornødne Attester, indsendes i betalte Breve til Sognepræsten i Ulvik inden den 15de August forstkomme.

Gjertsens Latinskole.

Indmeldelse til det nye Skoleaar begynder i August modtages daglig paa Skolens Kontor, Stortingsgaden No. 6.

Oslo Latin- og Realskole modtager Indmeldelse til det nye Skoleaar, som begynder i August. (Se dette Blad)

Stove

forffres imod Ildbrand af **Christiania almindelige Brandforsikringselskab** til billige Præmier.

Stove

assureres i Norden til billige Præmier.

Udvandring til America.

Med Dampskibet „NORTH STAR“, der ventes hid Mandag den 20de, og agtes expederet herfra Thorsdag den 23de Dennes, vil der være Anledning, isølge Overenskomst med Rederiet og Expeditørerne, til at befordre indtil cirka 100 Emigrant-Passagerer til meget billig Pris.

Passagererne anmodes om at tage **North Stars** udmærkede, Passagerbekvemmeligheder i Oiesyn den 20de, 21de og 22de dennes.

Gjennemgangsbilletter til alle Dele af America erholdes hos os Under tegnede.

A. SHARPE & CO.,
12 Toldbodgaden.

AMERIKA.

Befordring med „CUNARD LINE“ 1ste Klasse Kongelige Postdampskibe via London, Hull & Liverpool til alle Steder i Amerika, erholdes hele Aaret hos os efter billigste Fragtfart.

Dampskibe afgaa herfra hver Fredag til Hull og andenhver Torsdag til London.

Passagerindskrivning og alle fornødne Oplysninger hos

Stolt Swang & Co.
autoriserede Emigr.-Agenter,
Prindsens Gade No. 1.
Christiania.

Bladet udkommer hver Lørdag og koster for Hjerdingaaret paa fint Papir 48 R (Postporto 8 R), simplere Papir 30 R (Postporto 5 R).

ALLAN LINE.
Befordring til alle Dele af America

med alle Dampskibe til England

Med Montreal Ocean Steam Ship-Companys Kongelige Post-Dampskibe

Scandinavian	Prussian	North American
Austrian	Hibernian	St. David
Nestorian	Nova Scotian	St. George
Peruvian	Belgian	St. Andrew
Moravian	Damascus	St. Patrick m. fl.

hver Thorsdag fra Liverpool til Quebec og derfra med Canada Grand-Trunk- og andre Jernbaner til

Chicago og Veststaterne.

Gjennemgangsbilletter udstedes i Christiania af undertegnede General-Agenter for Norge; i Gøteborg af Herr. David Lyon, General-Agent for Sverige; i Chicago af DHerr. Winslow & Christensen, General-Agenter for det vestlige America, i Christianssand af Herr. J. A. Werner; i Bergen af Herr. Andreas Nielsen; i Thronhjem af Herr. Chr. Henriksen, samt af vore Collegaer og Correspondenter i andre Dele af Landet.

For Passagerer, hvis Bestemmelse er Chicago, Milwaukee eller nogen anden By i Veststaterne, er denne Route den fordelagtigste, selv om Passagerfrigten blev sat høiere end paa andre Linier, hvilket nu ikke længere er Tilfældet; den er ogsaa virkelig den mest direkte af alle, da Reisen over Liverpool og Quebec er fra 250 til 1000 engelske Sømile kortere end paa nogen af de andre kjendte og benyttede Linier, hvorom Enhver kan forvisse sig ved at undersøge Sø- og Landkorterne over vedkommende Verdensdele.

Vi tillade os ifølge Anmodning og Oversøelse at bekjendtgjøre, at vor Kontor nu er det eneste autoriserede i Christiania til Befordring paa ovennævnte Linie, der ogsaa er den eneste, hvorpaa Dampskibsbefordring fra Liverpool til Quebec kan benyttes.

Dampskibene afseile i Almindelighed Fredag; Billetter bør løses hos os, helst Onsdag, senest Thorsdag i hver Uge.

A. Sharpe & Co.,

Elephant-Apothekets Gaard, No. 12 i Toldbodgaden.

Christiania almindelige Brandforsikringselskab

og Livsforsikringselskabet **IDUN**
med Aktiekapitaler: En Million Species
tegner Forsikringer imod billige Præmier og liberale Vilkaar.
Hovedkontor: No. 5, Prindsens Gade.
D. Kildal. Ths. Joh. Hefty. Joh. H. Andresen
B. Dybwad. J. Gjerdrum.

Brandforsikrings-Selskabet „NORDEN“

Forsikringer i Landdistrikterne paa almindelige Landbonærings- eller 30 Skilling eller 100 Spd. for Aaret; man henvender sig til Hovedcontoiret i Christiania eller nærmeste Agent.
Jacob Ihlen. H. F. Løkke. Olai Olsen.
M. Langaard. J. Birch.
C. F. Gjerdrum.
adm. Directeur.

Gammelt Sølvarbeide

saasom: Ølkander, Brudekroner, Bøgere, Daaser, Søjer, Bølter, rundbladede Spisestker m. m., kjøbes til høje Priser af
Juveler Tosttrup.

Strivebogen hos P. G. Bredal,

Naadhusgaden 24,
begynder kl. 7 Morgen og sluttes 8 1/2 Aften. Skolens Forstrifter selges.

Alle slags gode Skrivfager samt udmærket sort og ledflydende Blat selges billig hos
Bredal.

Til Salgs.

Det for sin saa særdeles bekvem og bekvem og paastaende Huse (alle i god Stand) er under Haanden til Salgs. Stedet har, foruden en vel opdyrket Jordvej, en særdeles god Havn, saavel for Baade, som større Fartøier, samt Hest, Sildefast. For en solid Liebhaber kan Betingelserne lempes nogenlunde efter Ønske, helst naar Kunder kunde fte strax, og bliver Stedet belejligt fra 14de April næste Aar. Nærmere Aftale kan træffes med Eieren, der bor paa Stedet.

Prima dampsmeltet Medicintran

leveres til Dagens Pris, saavel tøndvis som i mindre Kwanta, af P. C. Hoel i Kalesjund.

En brugt Pysharmonika

er billig tilsalgs. Expd. ansjfer.

Barytmagerarbeide selges billig hos P. Stregstad, Østregade.

Portrætrammer i mange Mønstre og Størrelser faaes meget billigt i Youngsgaden i Portrætrammekuffeten. Bestillinger og Reparationer modtages. Blomster og Inscriptions samt alle Slags Skrivfager. Pengepunge i godt Udvalg. Cigarer, inden- og udenlandske. Legefager m. m.

Fra Pressen er udkommet og at faa i alle Boglader for 40 Skill. indb.:

S A N G L Æ R E

for Skoler af **Joh. D. Behrens.**
Første Trin.

Udkommet er og tilkjøps i alle Boglader:
For Tjenestepiger.

Af **Hanna Winsnes.** Den rettede og forgyede Udgave. Pris 24 R indbundet.
Indhold: Til Tjenestepiger i Almindelighed. — Barnepigens. Barnepigens Aftenang. — Stuepigens. Stuepigens Vijs. — vorepigen. Koffepigens Vijs. — Ludeien. Ludeiens Vijs. — Fortællinger: 1. Sandhedens. 2. Helene. 3. Guldræn. 4. Arven. 5. Hvalfens. 6. Amentariffen.
P. T. Mallings Forlagsboghandel.

3 Commissionsskive Under tegnede er udkommen og faaes i alle Landets Boglader hos
Laudduffar I—II. 112 S. Svo, 18 St.
Ulf. Cammermeyer.
Juveler Tosttrups Gaard, Kirkegaden.

Udkommen er og faaes i alle norske Boglader:
Præsten og de kirkelige Handlinger.
3dje Dplag. 204 Sider. Pris 48 St.

Syv almindelige Fejl.

Utilfredshed. Egentlighed. Hæftighed. Udbig Befymring. Tankeløshed. Løst. Egenraadighed.
af
J. C. Philips, Præst i Warmingst. 2det Dplag. Pris 11 St.

„Ny og Gammelt“

En Postille af **Wilh. Vest,** Præst i Drum. 1ste Hefte. 33 St.
Postillen vil indeholde 68 Prædikener og bliver komplet i 4 Hefter a 33 St. pr. Hefte. I Danmark har den 3,500 Subskribenter. Subscription modtages i alle Norges Boglader, hvor 1ste Hefte ligger til Gjennemsyn.
Immanuel Clausen.